

telse, at man vil komme til at staa overfor enten at gaa med til mere Beskyttelse — jeg siger, at det desværre vil vise sig nødvendigt, — eller at lade en Masse Virksomheder gaa i Hundene. Der er ikke mindste Tvivl om, at Danmark har meget dyre Raamaterialer at arbejde med, og der er vistnok heller ikke Tvivl om, at de Arbejds lønninger, vi nu betaler, i hvert Fald staaar ikke saa ganske lidt over de Arbejds lønninger, som Tyskland betaler, og det bliver sikkert fra Tyskland, den store Konkurrence vil komme, naar Forholdene dér atter falder til Ro. Det synes mig givet, at disse Forhold tilsammen vil bevirke, at vor Industri vil blive yderst vanskeligt stillet, og jeg tror som sagt, det vil vise sig, at den vil blive saa vanskeligt stillet, at selv ærede Medlemmer, der ved denne Lejlighed har talt ud fra det Synspunkt, at der vilde ske en Ulykke, hvis der skulde falde en lille bitte Smule Beskyttelse af ved denne Lejlighed, vil komme til at indse Nødvendigheden af at beskytte vor Industri.

Medens jeg er ved Omtalen af Toldbeskyttelsen, vil jeg gerne nævne, at ikke faa mener, at den naturlige Vej at gaa for at skaffe flere Penge i Statskassen vilde være at forhøje alle Toldsatserne ud fra det Synspunkt, at den Told, som nu kræves, ikke svarer til det, man mente, den skulde svare til, den Gang Toldloven blev givet, og det saa meget mere, som den Toldlov, vi har, i alt væsentligt bygger paa Vægttold og ikke paa Værditold. Jeg vil gerne sige, at blandt Tilhængere af en saadan Opfattelse kan man f. Eks. nævne Redaktøren af Finanstidenden, som stærkt har slaaet til Lyd derfor. Saa vidt mig bekendt, er den paa gældende ingenlunde at betragte som konservativ, tværtimod har jeg i hvert Fald ladet mig fortælle, at han anses for at være en god Radikal. Overfor Ønsker i den Retning vil jeg gerne sige, at jeg for mit Vedkommende ikke vilde kunne anbefale, at man gik dertil. . . . (*Finansministeren* [*Brandes*]: Dog ikke?) . . . „dog ikke“, nej, og det ud fra det Synspunkt, at det, vi først og fremmest maa tilstræbe, er en Formindskelse af Udgifterne. Men det kan kun ske derigennem, at Udgifterne paa den højtærede Indenrigsministers Budget formindskes. En Formindskelse af disse Udgifter vilde naturligvis betyde, at saavel den jævne Befolkning som den rigere kom til at betale noget mere for de Varer, som nu er rationerede; men at man saa samtidig vilde forlange, at de skulde betale mere for de

hedsartikler, og som importeres, vilde jeg anse for en Fejl.

Mener jeg saaledes i al Almindelighed at maatte sige, at det vilde være en Fejl at forhøje samtlige Toldsatser; saa vil jeg dog paa den anden Side mene, at det vilde være rimeligt at gaa Toldlovens Positioner efter. . . . (*Finansministeren* [*Brandes*]: Naah!) og se paa dem, som betyder Luksus (*Finansministeren* [*Brandes*]: Vi skulde være færdige i August) Den højtærede Finansminister siger, at vi skulde være færdige i August. Denne Bemærkning kan jeg vanskelig anse for andet end en Spøg. Naar det drejer sig om Finansaaret 1920—1921, — og de fleste af disse Lovforslag tager dog Sigte derpaa, — kan jeg dog ikke antage, at man for Alvor skulde kunne forlange, at man skulde være færdig med den Overvejelse for dette fjerntliggende Finansaar i Løbet af den Maaned, vi i Dag er gaaet ind i; jeg vilde i alt Fald finde, at det var et noget urimeligt Krav fra den højtærede Finansministers Side. At jeg paa den anden Side vil finde det naturligt, at man nogenlunde hurtigt kommer til Klarhed over, hvorledes man skaffer Dækning for indeværende Aar, er en Sag for sig.

Et Lovforslag, som er nogenlunde analogt med det om Automobilafgiften, er det, som tager Sigte paa Lystfartøjer, og der er mit Parti af den Opfattelse, at for saa vidt det drejer sig om Luksus, altsaa om Lystsejlsads, uden at der i høj Grad er noget Sportsmoment deri, vil det være naturligt og rigtigt at tage Afgiften. For egen Regning — — og jeg understreger, at det er for egen Regning — — vil jeg i øvrigt gerne gøre nogle faa Bemærkninger om Lystsejlsads. Jeg vilde gerne sige dette, at jeg tror, at dette Forslag finansielt set vil blive en stor Skuffelse. Jeg har den Overbevisning, at det ikke vil give mere end højt regnet et Par Hundrede Tusinde Kroner, og 200 000 Kr. er nu om Stunder ikke stort. Jeg vil mene — og jeg tror, at der er udtalt noget lignende af tidligere Ordførere, — at man i hvert Fald bør forhøje det skattefri Beløb meget betydeligt. Som Forholdene efterhaanden har udviklet sig, vil man for 2 000 Kr. højst kunne faa en nogenlunde stor Jolle, man vil paa ingen Maade kunne faa, hvad man i Sportskredse vil kalde en egentlig Sejlbaad, en Baad, der er saa stor, at man dog skulde kunne sejle nogle Mil med den. Jeg vil mene, at Sejlporten i og for sig bør kunne paaregne stor Sympati fra det offentliges Side. Der er ikke mindste Tvivl om, at de unge Mænd ved at komme